

— Cik spāru svētku jūsu brigāde
ieplānojusi svinēt?

— Jubilejas gadā sešdesmit!

Liels skaits mūsu republikas lauksaimniecības pirmirudinieku par 1976. gada veikumu saņēma augstus valdības apbalvojumus.

Spiežam roku

Rēkdami, krākdami rāpo pa līrumiem
belorusi un kirovleši...
zenītā jūtam ZTR,
ESM arī
gluži kā nejauša prēmija der.

Rēkdami, krākdami rāpo pa līrumiem
belorusi un kirovleši,
un pie stūres
koļhoza meitenes un puisi sēd,
kas bagātu ražu prot nodrūvīt aši
un ne tikai sēt.

Jau attālēm dzirdu,
kā darbīgi traktori runā —
nē, droši vien dzied.
Un mākonis kaiju un strazdu
dziesmai pa pēdām iet.

Tālab jau rudens pusē
apcirkņos grīdas lūst,
tālab jau mehanizatoriem pieres
pelnītā atpūta žūst.
Raibotā krēsla kad pacerēs rec,
pušu saskrietos traktoros retāk
tagad pie bodsdurim redz...
Nu jau vaits nevar tā —
daudzi jo daudzi,
gods, kam gods!
nākušī ordeņkavallerdižībā.

Piecgadei darbs bijis ražens un mozs —
iā ka par uzvarām kauja
nu sirdspusi mirdzīgās balvas poš.

Arājus, sējējus, kūlējus
versmaini tencinām mēs —
rudzu maizi un kartupeli
visi grib ēst.

Izlasījis humoresku, žurnālistikas pasniedzējs
nožāvājās un sacīja:

— Raiti, vietām pat asprātīgi. Es jums ieteiktu
specializēties konkrēto feļetonu laukā.

— Kāpēc tieši konkrēto? — es pavaicāju.

— Kaut vai tāpēc, ka rajonu avīžu redakcijās
trūkst tāda veida speciālistu. Jums ir izredzes
kļūt par vietējas nozīmes satīriķi. Kārtējais
uzdevums — uzrakstīt konkrēto feļetonu,
ko es varētu ieteikt kādai redakcijai. Dodu
jums trīs dienas! Ne vairāk! Feļetonistam jā-
strādā operatīvi!

— Varbūt jūs ieteiktu kādu tematu?

— Pats meklējiet! Gan jau atradīsiet.

Meklēju vienu dienu, virpuļot otru. Kad to
faktu nevarēju, paši dodas rokā, bet šoreiz kā
akā iekrituši.

Trešās dienas rītā, steigdamies uz tramvaju,
paklupu. Rīvēdams sadauzīto celi, gandrīz ie-
gavilējos. Re, faktiņš uz līdzzenas vietas. Kritie-
na iemesls bija atlupusi kurpes zole. Vēl nav
pat nedēļa, kopš kurpes nopirku.

Galvā sāka vīdēt, virpuļot un veidoties
feļetona fragmenti. Izkristalizējās arī sākums:
«Ražošana mums turās, neturas vienīgi zoles...
Līdz šim es domāju, ka tas ir tikai tāds hu-
moristu joks, bet tagad redzu, ka...»

Vārdu sakot, pamats rokā. Un, kā zināms,
tālākais jau rit vieglāk. Atlika uzziņāt, kā sauc
vaininieku.

Varen labā omā piekļauvēju pie durvīm, ku-
ras rotāja izkārtne «Tehniskās kontroles noda-
ļa». Nu, putniņi, tūda! Jūs būsiat sprostā...

— Kādi vāji tevi atnesuši? — vēlīgi smaidi-
dams, vaicāja mana tēva jaunības draugs Pē-
teris. Tas pats, kurš allaž ir visu mūsu mājas
viesību dalībnieks.

— Jā, es esmu tehniskās kontroles nodaļas
vadītājs. Nu jau piekto mēnesi. Tīri sabijos,
domāju, ka tev kāda nelaime atgadījusies. Tā
zole ir tīrais nieks. Mēs tūda! pielīmēsim. Kam
gan negadās...

No fabrikas aizgāju ar pielīmētu zoli un sa-
bojātu garstāvvokli, jo atstrastais tematiņš bija
vējā.

Sā vai tā, tomēr jānopērk papīrs.

Rakstāmlietu veikālā aiz letes nevienas pār-
devējas, bet aiz finiera šķērssienas dzirdamas
balss, kas liecina, ka noīek jaciņu vai blūziņu
pīlākošana. Sprīž par cenu, par to, cik tā
manta moderna.

Delikāti noklepojos... Piekļauvēju pie letes
vienu reizi, otru. Manam solo drīz pievienojās
kāds desmitis pīrcēju. Beidzot aiz šķērssienas
ieskanējās ne visai muzikāla balss:

— Kam tur tā svilst?

«Lūk, tematiņš ar faktiņul» es nopriecājos.

— Kaut kas nejdzīgs! Kur ir vadītājs?

— Es esmu vadītājs! Ko vajag?

Vai manu dieniņ! Mūsu mājas sētnieka ve-
cākā meita. Tik daudz kopā esam spēlēju-
šies...

— Ko tu, Jurī, brēc? Jau paguvi piesūk-
ties...

Steidzos mājup. Pie ieejas sastapu savu vec-
māmiņu.

— Cik labi, ka es tevi satiku. Aiztec uz
darbnīcu! Jau otro dienu gāžas ūdens, bet
santehniķis nenāk salabot krānu.

Nu ko? Tāma sen nodrāzta, bet bada reizē
velns arī mušas ķerot.

— Vai jūs esat santehniķis?

Pie skrūvgalda stāvošais vīrietis aizvēra bie-
zu grāmatu un lēnītēm pagriezās.

— Juri, kas tevi šurp atnācis?

Kāda sodība! Alfons! Mehānikas fakultātes
neklāties students. Uzklauzījis mana nāciena
iemeslu, noplātīja rokas un iesmējās:

— Pats esi students, pats zini — kad degun-
galā sesija, galvā nevis krāni, bet progresi-
jas... Neņem ļaunā!...

Izlasījis šo sacerējumu, pasniedzējs sapīka:

— Vai tas ir konkrēts feļetons? Nav ne vār-
du, ne adresu!... Varu dot jums padomu: ja
vēlaties specializēties feļetonu žanrā, pēc dip-
loma saņemšanas noteikti brauciet strādāt uz
citu pilsētu, kur nav draugu un paziņu. Pre-
tējā gadījumā no jums pat vietējas nozīmes sa-
tīriķis neiznāks.

M. CĀLS

CĪEN. «DADZI»!

Mēs, dobelnieki, kas dzīvojam Komjaunat-
nes parka rajonā, jau kopš laba laika preses
izdevumus saņemam nekārtīgi, ar lielu noka-
vēšanos. Tāpēc mums nekas cits neatliek kā
sūdzēties un atkal sūdzēties. Beidzot mūsu
tēlelība pastniekiem, domājams, apnīka un
viņi izdomāja jaunu, asprātīgu pasta piegādes
veidu — «puskoncentrētu pašapkalpošanos».

Vairākās vietās, piemēram, Imanta Sud-
māja prospektā, Beikas ielā un citur, viņi uz-
stādīja vajēja tipa skārda pastkastīšu grupas
ar nojumiem virsū, kas atgādināja stirnu ba-
rotavas mežā. Lai šīs pastkastītes būtu vieglāk
pamanāmas ziemā uz baltā tona un vasarā
uz zaļā, sakarnieki tās nokrāsoja koši brūnā
grīdas krāsā. Nu ikviens varēja sev piegādāt
sūtījumus, kad pašam iepatikās, un, mērojot
ceļu līdz pastkastītēm un atpakaļ, strauji uz-
labot savu veselību.

Tas viss, «Dadzi», ir ļoti jauki. Tomēr
vienu mēs nesaprotam: kāpēc Dobeles pasta
darbības uzlabotāji nespet vēl vienu soli tā-
lāk? Kāpēc viņi neievieš «pilnīgi koncentrētu
pašapkalpošanos»? Dobelē ir tik daudz brīvu
un gēznainu vietu, kur pie labas gribas va-
rētu sakoncentrēt vai visas pilsētas pastkastī-
tes! Lai jaunā, savdabīgā metode iegūst pa-
tiesu vērtību, bet mūsu pilsētas pastnieki —
nevīstošu novatoru slavu!

Daudzu dobelnieku vārdā
VIDENIEKS, BRŪDERS, OSE,

— UN TU TEICI, KA DEVĪTAIS MAIJS ESOT NEPĀRA DATUMSI

K. LIEDE

ZĀLAIS CEĻS.

V. ZAKIS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

ISTA MĀKSLA NEMIRST

Jau ilgāku laiku mūzikas cienītāju vidū valdīja satraukums — ar katru gadu kļuva arvien mazāk cilvēku, kas prot melodiski svilpot. Bija radusies bēdīga perspektīva, ka pamazām šī cildenā māksla izzudīs pavisam un nākošās paaudzes svilpošanu dzirdēs, vienīgi klausoties vecas skaņuplates.

Ar patiesu prieku varam ziņot, ka svilpošana tomēr netiks aizmirsta. Par to jāpateicas apvienībai «Darba spars», kas izgatavo tējkannas ar svilpi (artikuls 1-45-09).

Ai, tas ir ļoti interesants agregāts. Pietiek tējkannā ieliet ūdeni, uzlikt to uz degošas gāzes plīts, un, tiklīdz ūdens sāks vārīties, tējkanna skanīgi svilps. Taču plastmasas svilpē lepresētā alumīnija ripiņa drīz vien izkūst un svilpošanai līdz ar to ir pielikts punkts.

Ko tādā gadījumā darīt? Sviest tējkannu prom ir žēl, tāpēc agregāta īpašnieks nostājas pie tējkannas un gaida, kad parādī-

sies tvaika strūkļa. Tiklīdz tas notiek, viņš sāk svilpt. Viņš svilpj, svilpj, kamēr atsteidzas sēva un noceļ tējkannu no plīts.

Mūzikas cienītāji ir pārliecināti, ka, pateicoties «Darba spars» tējkannām, svilpošanas māksla piedzīvos vēl nebijušus ziedu laikus.

AR ZINĀTNIEKIEM JĀSKRIEN

Pagājušajā ziemā varēja novērot ērmīgu parādību — tieva un gara auguma vīrieši bija kļuvuši drūmi, turklāt viņi uz ielas pārvietojās ļoti strauji.

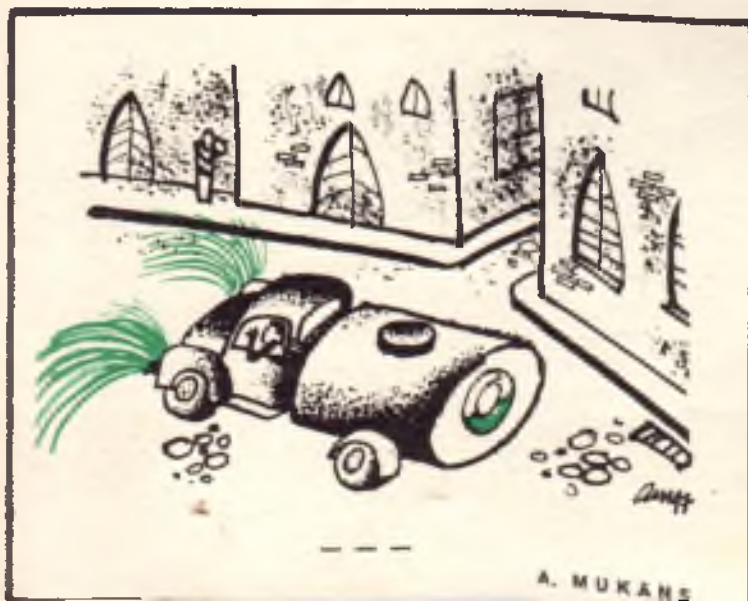
Zinātnieki, kā jau tas zinātniekiem pieklājas, mēģināja noskaidrot ērmīgās parādības cēloņus. Diemžēl tas nenācās viegli, jo tievie un garie vīrieši joza neticami žigli. Tomēr dažiem mudīgākajiem zinātniekiem izdevās vīriešus noķert, un viņi tiem uzdeva dziļi pārdomātu jautājumu: «Kāpēc jūs esat tik drūmi?» Atbildes bija absolūti vienveidīgas: «Tāpēc, ka mūs nerol»

Iepazīstoties ar apstākļiem tuvāk, zinātnieki atklāja gandrīz vai neticamu faktu — tievajiem un garajiem vīriešiem nebija kājās, piedodiet, apakšbikšu. Nezin kāpēc šāda auguma pilsoņiem domātas apakšbikses nekur nevarēja dabūt. Ar to arī izskaidrojama straujā pārvietošanās, jo bez minētā apģērba gabala nejauki salst stilbi.

Tagad zinātnieki ir noorganizējuši speciālu skrējēju brigādi, kas dzīsies tievajiem un garajiem vīriešiem pakaj. Tiklīdz kāds no tiem būs noķerts, viņam iekliegs austī šādus vārdus: «Jūs neviens negrib nerol! Apakšbikšu trūkuma iemeslus jums paskaidros Tirdzniecības un Viegļās rūpniecības ministrijās, tāpēc skrieniet mudīgi turp!»

Jādomā, ka zinātniekiem izdosies noķert lielāku skaitu tievo un garu vīriešu, jo tagad laiks ir kļuvis ievērojami silāks un līdz ar to vīrieši tik ātri vairs nejož.

A. TSAIS,
zinātņu kandidāts

A. MUKANS

I. MELGAILIS

CIK DOSI PAR PIEVĪLĒŠANU?

Mums un jums, viņiem un viņām, — it visiem būs kabatā vismaz pa vienai atslēgai. Par to esmu pilnīgi pārliecināts, jo neviens kārtīgs cilvēks bez slēdzamā rīka nespēj iztikēt. Vienmēr kaut kas jāaizslēdz, jāatslēdz, jāpieslēdz...

Bet pienāk brīdis, kad atslēga nolūst. Knīkt — un uz pusēm gan! Ko nu lai dara? Tikai mieru un bez liekām emocijām! Jāiet un jāsameklē kārtīgs meistars vienā no ražošanas apvienībās «Elektrons» remonta darbnīcām.

— Tā un tā. Salūza atslēga, — atnācējs paskaidro.

— Neuztraucieties! Pievīlēsīm jaunu, — meistars izrādās ļoti laipns un ielūgtīgs. — Tas maksās, teiksim, deviņdesmit kapeikas...

Pēc minūtēm desmit cilvēks saņem jaunu atslēgu un saka paldies. Bet, ejot mājās, viņš iedomājas, ka derētu iegādāties vēl vienu. Kā saka, katram gadījumam. Un viņš dodas uz citu darbnīcu, kas atrodas pa ceļam.

— Pievīlēsīm jaunu, — arī šeit meistars ir laipns un ielūgtīgs. — Tas maksās, teiksim, sešdesmit kapeikas.

Bet nu cilvēks, kas pārdesmit minūtēs kļuvis par divu jaunu atslēgu īpašnieku, sāk brīnīties. Kā tad tā? Vai darbnīcās būtu sadalītas dažādās kategorijās? Nekā tamlīdzīgi! Tikai meistari prasa tādu samaksu, kāda tajā brīdī ielaujas prātā, jo cenrāži šajās darbnīcās nekur nav izlikti. Toties pie sienas ir lakonisks uzraksts: «Pie mums apkalpo bez kvītīm.»

Daudz sarežģītāk, ja, piemēram, jāizgatavo automašīnas «Žiguli» aizdedzes atslēga. Jā, jā, arī tā reizēm nqlūst. Tikai diemžēl nevienā darbnīcā atslēgu sagataves, kur ievīlēt robiņus, neatrast. Tāpēc meistars laipni iesaka doties uz kādu no «Autoservisa» apkalpes stacijām. Tur tik tiešām iespējams sagatavi nopirkt, bet jāmaksā arī par atslēdznieka darbu, jo apkalpes stacijās detaļas vien nepārdod. Tikai negaidiet, ka kāds tos robiņus ievīlēs, jo šādiem stikdarbiem meistari acīmredzot nav domāti.

Un tā, par sagatavi samaksājis 2 rubļus un 30 kapeikas, cilvēks steigšus dodas uz remonta darbnīcu, piemēram, uz to, kas atrodas Kr. Barona ielā 45/47.

— Neuztraucieties! Pievīlēsīm, — meistars laipni saka. — Tas maksās piecdesmit sešas kapeikas.

Tāču tam cilvēkam, kas apmeklēja remonta darbnīcu Dzirnau ielā 92, tik gludi vis negāja, jo meistars ar zelta rokām ilgi un spārīgi kasēja pakausi, tad rezumēja:

— Tādas atslēgas mēs nevīlēsjam... — Tad viņš beidza kasīt pakausi un rokas iebāza bikšu kabatās. Pēc tam paskatījās apmeklētājam acīs un pavisam klusi sacīja: — Varam neoficiāli norunāt. Dodiet trijnieku, un tā lieta būs darīta!

Cilvēks arī deva trijnieku, jo viņam ļoti gribējās braukt ar savu automašīnu, bet, kā zināms, bez aizdedzes atslēgas to ir pagrūti izdarīt.

Cik tad patiesībā maksā atslēgas pievīlēšana?

E. JUMĀRS

UDENS

Ūdens darbības veidi ir dažādi. Ūdens var tecēt, pilēt, līt, sūkties, plūst, urdzēt, čalot, burbulot un gāzties. Iespējams, ka uzskaitījumu varētu turpināt, bet šajā rakstā aprobežosimies ar jau minētajiem ūdens darbības veidu apzīmējumiem.

Ne visai sen Valmieras rajona kolhozā «Ziemeļi» nodeva ekspluatācijā jaunu ūdenstorni. 1976. gada rudenī ūdens sāka sūkties cauri siliķāta ķieģeļu sienai, piesala, tecēja lejā un izveidoja skaistas ledus nokares, bet torņa pakājē — brīnumjauku ledus kalnu.

Skaistums, tā teikt, ir tikai estētiska kategorija. Turpretī ūdenstornja galvenais uzdevums ir tīri praktiskas dabas. Proti, apgādāt ar ūdeni ciematu un tuvākās fermas. Bet kas gan tā par apgādi, ja ūdens aizplūst tikai līdz tuvākajam diķim? Nu, labākajā gadījumā, — līdz zirgu stallim. Ar to tad ūdensapgāde arī beidzas. Vēl sliktāk, salta ziemas dienā ūdens sasilst ledū un tad to nevar dzert pat zirgi. Tik vien paliek kā leduskalniņš, kur bērniem slidināties. Tiesa gan, iestājoties pavasarim, ziemā uzkrātais ledus apgādās ar ūdeni daudz plašāku apvidu. Tomēr ciemata un tuvāko fermu ūdensapgāde ar pludināšanas metodi ir krietni vien jāpiļūveido, citādi ūdens var aizskalot itin prāvus līdzekļus...

Diemžēl ūdens var radīt zaudējumus arī ja tas iepriekš nav sasaldēts ledū.

Rīgā, Merķeļa ielas 10. namā, 2. Remonta celtniecības pārvalde gandrīz gadu ierīkoja trālo apkuri, līdz 1977. gada janvāri to pie dza siltumtīklam. Viss jau būtu labi, bet ūdiez kāpēc čaloja mazāk pa caurulēm, bet rāk burbuļoja un tecēja caur griestiem. Lija nekas, un nama iedzīvotāji jau sāka domāt, tikai remontvīri nav iecerējuši dzīvokļos ier peldbaseinu. Iecere, protams, laba, bet n šaubas, vai ar tādu nieka ūdensdaudzumu, diennakts laikā pietiek labi ja mazgājamā na, var saptot par peldbaseinu. Turklāt pios stāvos pat tādas burbuļošanas nav, tur ūdiez nožēlojami pil, sūcas un pakšņ, griestos atst vienīgi traipus. Jādomā, te kaut kas nav l pārdomāts, kā nākas. Kaut vai, piemēram, tas, mitruma ietekmē sienā rodas strāvas noplūde, pieskaroties sienai, elektrība sit pa pirkstū. Tāpēc, ja šī nama dzīvokļos izdotos ierīkot p baseinus, tajos varētu laist vienīgi elektris zušus. Taču starp iedzīvotājiem un elektris jiem zūsiem ir tāda pati atšķirība kā starp m tajiem remonta vīriem un kārtīga darba daj jiem... Un te jau aizsākas tēma, kurai v nav nekāda sakara ar ūdeni, par ko mēs runājam.

A. KI

— ES TAČU TEV SACĪJU — VISPIRMS APSKATIES, KAS TIE IR PAR RAGIEM, UN TIKAI TAD SAU!

M. MUIZU

— KĀPEC TU, JANKA, RAUDI! VEIKALS IR VAĻĀ!

— BRIGADIERIS IEDALĪJA ECĒT TŌ PAŠU LAUKU, KO ES RUDENĒ UZARU...

A. MUKĀNS

Portfelis

— Piedodiet, pilsoni, bet tas ir mans portfelis.

— Nē, atvainojiet, mans! Vai redzat šo šviku? To es uzrāvu aizvakar, kāpjot tramvajā.

— Jūs maldāties, šviku uzrāvu es. Pie tam — pagājušajā nedēļā, kāpjot pāri žogam.

— Nu, nē Portfelis ir mans. Skatieties, tam nav viena stūriša. Tas ir man kabatā, lūdzu!

— Pilnīgi pareizi, arī man kabatā ir stūrišs, Te būs.

— Tas nu ir par daudz! Varbūt jūs pateiksiet, kas ir portfeļa mazajā nodaļumā?

— Pateikšu, jo es vienmēr zinu, kas ir manā portfelī. Mazajā nodaļumā ir balzama pudele, kas domāta Antonam mēbeļu veikalā.

— Kāda nekaunība, tā ir mana pudele un nav domāta nekādam Antonam, bet Māritei. Viņa pagādāja manam «Zigulim» stiklu.

— Vai jūs nevarētu mani iepazīstināt ar viņu?

— Protams, ja jūs iepazīstināsiet mani ar Antonu.

— Norunāts! Tomēr portfelis ir mans. Turpat guļ arī importa rita kurpes, 42. izmērs. Nopirku šodien kurpju veikalā. Pusstundu stāvēju rindā.

— Nerunājiet niekus! 42. ir mans izmērs, un es jūs šodien rindā neredzēju.

— Tāpat kā es jūs. Toties skaidri zinu, ka portfeļa lielajā nodaļumā ir detaļas.

— Nezinu, kādas detaļas ir jūsu portfelī, bet manā ir radiodetaļas.

— Šis ir mans portfelis, un radiodetaļas es šodien iznesu no rūpnīcas.

— Pagaidiet, šeit zem galda ir vēl viens portfelis!

— Cik patikami, tad jau viss kārtībā!

— Uz redzēšanos!

— Uz redzēšanos!

T. ĶIRŠIS

V. ZAKS

— TEV, MIĻĀ, SLIKTA GAUME, BEZ PĪPES ANSAMBLIS NAV PILNS.

E. RUSMANIS

Trauksmainajā 1942. gadā bija tāds periods, kad mēs, Melnās jūras flotes aviācijas sakarnieki, labprāt būtu apmainījuši zelta laulības gredzenus (ja mums tāda manta būtu bijusi) pret visparastākajiem virzuļu gredzeniem. Toreiz mūsu raidstacijas darbojās astoņpadsmit līdz divdesmit stundas bez pārtraukuma un arī bez brīvdienām. Virzuļu gredzeni izdila, bet rezerves nekādas. Mēs griežamies pie apgādes darbiniekiem:

— Protieties taču, radio ir vienīgais līdzeklis sakaru uzturēšanai ar lidmašīnām, ar Maskavu, ar ielenkto Sevastopolu, ar...

— Paraugieties uz karti! — sagādnieki atbildēja. — Saprotiet arī mūs...

Kartes pētīšana tolaik nekādu optimismu iedvest nespēja. Mēs atradāmies Novorosijskas šosejas deviņajā kilometrā. Kubānā un Ziemeļkaukāzā — ie-naidnieki, bet bruņojuma un visu pārējo materiālu piegāde bija iespējama tikai pa ūdensceļu caur Krasnovodsku, Baku, Tuapsi, pēc tam pa šoseju ar automašīnām. Iespējams, ka dārgo gredzenu kaste mētājas kaut kur ceļmalā, jo «Messerli» medija pat atsevišķas mašīnas.

Mēs to sapratām. Bet tikpat labi sapratām, ka raidstaciju apstāšanās nozīmētu katastrofu. Likās, esam bezizejas stāvoklī. Taču izrādījās, ka arī no tāda stāvokļa var atrast izeju.

Kādu dienu pie mums ienāk seržants Balkins, bijušais virpotājs, un, uzziņājis mūsu bēdas, saka:

— Varbūt te var palīdzēt otrā fronte?

Noskanēja varenī smiekli. Otrā fronte, kuras atklāšanu sabiedrotie nepārtraukti atlika, toreiz bija visiem uz mēles. To pieminot, parasti sekoja teiciens: «Kad pūcei aste ziedēs.»

— Es nedzenu jokus, — Balkins neatlaidās. — Man šķiet, ka no šīs te izejvielas var iztaisīt virzuļu gredzenus. Ja neiebilstat, pamēģināšu, — turpināja virpotājs, pasperdams ar kāju bombardēšanas laikā apgāzto angļu telegrāfa līnijas metāla balstu. Šo sakaru līniju angļi bija uzbūvējuši vēl tanis laikos, kad nebija radio. Tā gāja cauri vairākām Eiropas valstīm, šķērsoja Krimu, stiepās gar Melnās jūras piekrasti, cauri Irānai, līdz pat Indijai — krāšņajai pērlei Britu impērijas kronī. Vēlāk, kad attīstījās radio sakari, angļi šai līnijai atmeta ar roku, vienīgi atsevišķi līnijas posmi dažās valstīs tika izmantoti iekšējo sakaru vajadzībām.

Mūsu daļā bija pārvietojama darbnīca ar nelielu virpu.

Seržants savāca izejvielas, nospļāvās trīsreiz pār kreiso plecu un iedarbināja virpu...

Ko tur daudz stāstīt. Dzinēji ar jaunajiem virzulgredzeniem bija gluži kā no jauna piedzimusi. Mēs ne tikvien nomainījām visu dzinēju izdilušos gredzenus, bet uzkrājām arī rezervi. Par mūsu «rūpnīcas» produkciju drīz uzzināja apgādes dienests un pie mums sāka ierasties citu karaspēka daļu sūtņi pēc virzuļu gredzenu komplektiem.

Lūk, tā ar angļu «palīdzību» atrisinājām «gredzenu problēmu». Tiesa, ne ar to angļu, kuri tik citīgi bremsēja otrās frontes atklāšanu, bet ar viņu atālāku senču piepalīdzēšanu. Taču, lai nu kā, fakts paliek fakts.

C. MELAMEDS

«Es legāju spoguļi otrādi
un spoguļi viss bija otrādi
tur čigānietel es zīlēju
tur tevī es otrādi mīlēju
tur projām, tur spoguļi atpakaļ
kur tavi kauli manus kaulus mal
no aubes jau vecīgi čiganēs
jā, vellatās, jā, raganās
jā, medus, mēnesis, medijums
medus gadījums, medīgs radijums
jā, āzis, jā kazenēs, levainē
kur Ādams nav teicis vēl leval «nē»...

bīzbīzmārīte uz pirksta man sanēja
bīzbīzmārīte kura būs manējā...

un apgrīžu savu otrādi
apkārt uz mutes otrādi...

IMANTS ZIEDONIS

Med. gadījums

Bez šaubām, var iekāpt spoguļi,
Bet kāpēc tik dziļi tu nogūli,
Kā guļamistabā savā,
Tu — mana pasaules slava?
Vaj rindu lai normāli vīlēju,
Ja tevī es otrādi mīlēju?
Ja tavi kauli manējos mal
Un saliek tur spoguļi atpakaļ,
No aubes, jau vecīgi čiganās,
Kad dzerot man šķembas dur smaganās?
Ak bīzmāre, bīzbīzmār — bīzīte!
Drīz ārsti — tā melš — nāksot vizītē...
Es apgrīžu savu trešrādi
Apkārt uz mutes kā svešrādi,
Lai šajā te solidā testādē
Kam grib, tagad rēķinu pīestādā,
Bet — es
kā med. radijums levainē,
Šiem — pigu!

Kā Ādams pat levai nē...

No mīlestības līdz atsalumam

Reiz meklēju pozitīvu materiālu kādam svētku numuram. Iebraucis N. rajonā, klāju vajā bez aplinkiem:

— Esmu no «Dadzā». Gribu uzrakstīt jautru pozitīvu reportāžu par kādu rajona saimniecību.

— Lūdzu, lūdzu! Ko vajag, fo vajag! — Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks mani uzņēma pavisam laipni. — Avīžniekiem mēs nekad neliekam šķēršļus. Nododu jūsu rīcībā savu mašīnu ar visu šoferi — rīkojieties!

Izbraukājis krustām šķēršām rajonu, savācu interesantus faktus reportāžai un biju ļoti apmierināts.

Apmierināts bija arī Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks.

— Brauciet ciemos biežāk! — viņš mani aicināja. — Būsim priecīgi.

Pēc kāda laiciņa man patiešām gadījās atkal ierīties N. rajonā. Vajadzēja pārbaudīt kādu sūdzību.

— Ā, ko es redzu! «Dadzītis» ir atkal ieradies! — pārvaldes priekšnieks man sirsnīgi spīdēja roku. — Lūdzu, lūdzu... Nododu jūsu rīcībā savu mašīnu ar visu šoferi — rīkojieties...

Vakarā, kad atsveicinājāmies, pārvaldes priekšnieks it kā starp citu painteresējās:

— Kāda jubilejai tad šis pozitīvais materiāls būs vēlīts?

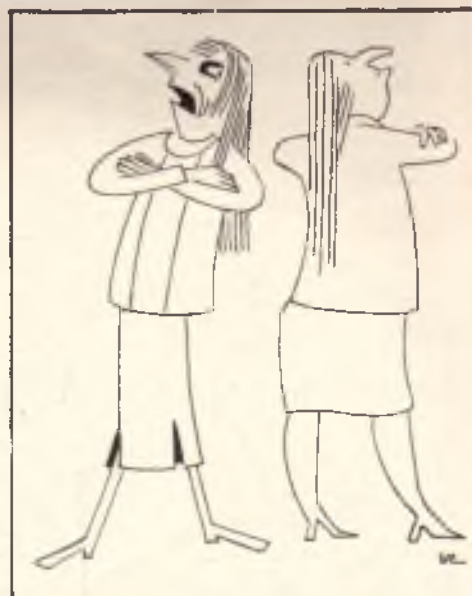
— Šoreiz materiāls nebūs pozitīvs, — vaļsirdīgi atzinos. — Sūdzība apstiprinājās. Vienam otram vajadzēs uzdot sutu.

— Ko vajag, to vajag, — pārvaldes priekšnieks noteica, taču ciemos vairs neaicināja...

— NU LABI, LABI, ES ŅEMU SAVUS VĀRDUS ATPAKAĻ...

E. RUSMANIS

— JOS KRITIZĒJĀT MANUS DARBUS, SACI-DAMA: TAS NAV MĀKSLINIEKS, KAS NE SPĒJ APBRĪNOT!

— TĀ IR PATIEŠĪBA!

— APBRĪNOJU JOSU MUĻĶĪBUI!

E. RUSMANIS

DEFICĪTS

Dundulevičs laikrakstu kioskā palūdza desmit autobusa talonus. Pārdevēja paņēma piecdesmit kapeikas un noskaitīja talonus uz letes.

— Lūdzu! — viņa sacīja.

— Paldies! — Dundulevičs atbildēja, uzmata skatienu taloniem un sadrūma.

— Kas jums nepatīk? — pārdevēja vaicāja.

— Numuri... — Dundulevičs atbildēja. — Skatieties pati — vai tie ir numuri? No deviņdesmit deviņdesmit deviņi tūkstoši deviņdesmit astoņdesmit deviņi līdz deviņdesmit deviņdesmit!

Pārdevēja aplūkoja talonus un paraustīja plecus.

— Nu un tad? — viņa nesaprata. — Numuri kā numuri.

— Protams, protams! — Dundulevičs iesaucās. — Kas tad jums! Jūs jau droši vien šādus talonus neizmantojat...

— Man ir mēneškarte, — pārdevēja teica.

— Bet man nav, — Dundulevičs sacīja. — Man ir tikai taloni. Un ja nu pēkšņi nāk kontrole? Kā uz mani kontrolieri skatīsies? Pats pēdējais. Tālāk vairs nav kur...

— Kāpēc nav?! — pārdevēja izbrīnījās. — Sāksim pārdot jaunu sēriju.

— No paša pirmā numura? — Dundulevičs vēlējās zināt.

— Bez šaubām! — pārdevēja piekrita. — Visas jaunās sērijas sākas ar pirmo numuru. Uz miljonus taloniem tikai viens pirmais!

— Bet tas taču ir šausmīgs deficīts! — Dundulevičs pārsteigts secināja.

Pārdevēja kļuva domīga.

— Kā to ņem... — viņa sacīja. — Man kaut kā līdz šim tas nebija iešāvis prātā. Bet, vispār... Patiesi, deficīts!

— Un ierindas pasažieris to, protams, nemūžam nesaņems, — Dundulevičs pavīpsnāja. — Kādam citam labu labie numuri, bet šādiem tādiem — tas, kas paliek pāri

— Nevar taču katram pasažierim izsniegt talonu ar pirmo numuru! — pārdevēja sāka zaudēt pacietību.

— Kālab gan ne? — Dundulevičs nesa-prata. — Vai tiešām mums pirmo numuru trūkst?

— Mums nekā netrūkst! — pārdevēja sabozās. — Bet ir taču jāzina, cik talonu pārdots.

— Ahā! — Dundulevičs teica. — Redzat, nu! Tāpat numuriem tomēr ir nozīme!

— Fakts, ka ir, — pārdevēja piekrita. — Uzskaitē.

— Bet varbūt vēl kaut kam?... — Dundulevičs indīgi vaicāja. — Galu galā, es varu atņemt raksturojumu no darbavietas. Goda vārds, es neesmu nemaz tik slikts, kā izskatos.

— Ko es iesāksu ar jūsu raksturojumu? — pārdevēja brīnījās. — Ticiet man, numuriem nav it nekādas nozīmes. Braukt vienalga varēs, bet vietu autobusā jums neviens nedos ne ar pirmajiem, ne pēdējiem numuriem.

— Varbūt nepieciešama autobusu parka vadības rezolūcija? — Dundulevičs tomēr nelikās mierā. — Jebšu zīmīte? Es dabūšu...

— Mēģināt jau var, — pārdevēja piekrita. — Un, lūdzu, piedodiet, man sākas pusdienlaiks.

Dundulevičs saprotoši pasmīkāja un taisnā ceļā devās uz autobusu parku. Brīdi raudzījies viņam nopakaļ, pārdevēja paslēpa somiņā paciņu jaunās sērijas talonu un steigšus aizgāja līdz tuvākajam tālrūpa automātam.

— Mīldiņ! — viņa sacīja klausulē. — Tā esmu es... Man priekš tevis šis tas ir... Jā, kolosāls deficīts! Autobusa braukšanas taloni, sākot no pirmā numura. Pateidzies, kamēr vēl nav izķerti!...

Akcelerācija

Sekretāre pieteica māti ar dēlu, un pārvaldes priekšnieks ar galvas mājieni lika noprast, lai apmeklētāji ienāk. Durvis plaši atvērās. Kabinētā iebrauca bērnu ratiņi, ko stūma gados jauna sieviete. Pārvaldes priekšnieks satrūkās.

— Vai jūs esat pārliecināta, ka nākat pareizi? Izglītības nodaļa, kas pārzin bērnu darbu lietas, atrodas blakus mājā. Mēs atbildam par pilsētas ielām un ceļiem.

Sieviete tikko manāmi nopūtās

— Vispirms labrīt!

Pārvaldes priekšnieks tikai tagad tā isti palūkojās uz ratiņos sēdošo bērnu, kurš sukāja mānēkli un lūkojās viņā caururbīdām acīm.

— Varbūt vienosimies, ka jūs neprasiest neko manai mammai, viņai šādu lietu kārtosanai ir pārāk mīksts raksturs. Starp citu, mans vārds ir Kaspars. — zidainis pastiepa roku sveicienam.

— Ozoliņš... Pārvaldes priekšnieks Ozoliņš.

Viņš jau gribēja teikt «Lūdzu, apsēdieties, vai cigaretes smēķējat?», bet laikus atpazina, mākšot pasmaidīja un tikpat mākšot vaicāja:

— Ar ko varu pakalpot?

Mazulis ērti atspieda elkoni pret ratiņu malu, izņēma no mutes mānēkli un teica:

— Vispirms es izteikšu savas pretenzijas. Man gribas jautāt cik ilgi vēl būs jākratās pa tām bedrēm.

— Piedodiet, par kādu ielu pašreiz ir runa?

— Par kādu ielu gan var iet runa? Protams, par to, kas ved uz mazbērnu no-

vietni. Bet tas vēl nav viss. Tā iela, kur mamma ar mani brauc pēc mamma...

Sajā brīdī knēvelis sāka brēkt tā, ka vajadzēja iejaukties viņa mammai. Taču pēc zināmas procedūras viņš aplusa un tīri prātīgi sacīja:

— Piedodiet šo mazo starpgadījumu, bet tā iela, kur mēs ar mammu braucam pirkst proviantu, pēc lietus pludo vairāk nekā es nupat...

Mazais uzmeta pētījošu skatienu un gaidīja atbildi, bet pārvaldes priekšnieks nervozi knābēja pirkstus un kļūvēja. Nesagaidījis atbildi, pušēlis pasīra dažas lappas priekšnieka galda kalendārā, ielika tajā mutautiņu ar ceļu asfaltējamās mašīnas attēlu un silti ieteica pabeigt visus minētos darbus līdz atzīmētajai dienai. Pēc laipnas atvaidīšanās mamma aizstūma ratiņus.

Nedaudz attāpies, pārvaldes priekšnieks izsauca sekretāri. Sekretāre ieraudzīja priekšnieku sēžam neparasti bālu un uztrauktu. Cigaretes vietā viņš aiz pārskatīšanās sūca mānēkli, ko, kalendāru šķiršot, zidainis bija piemīrsis uz galda.

— Apzino visus iecirkņu priekšniekus, lai nekavējoties ierodas pie manis! Nāksies nolīdzināt tās bedres un likvidēt smilšu aizsērējumus visās ielās, kas ved uz mazbērnu novietni un piena virtuvi. Šie akcelerētie bērni mani iedzis kapā. Viena lāda dēl es reiz jau dabūju rājienu. Viņš pat bija iemanījies sūdzības rakstīt...

A. RIJKURIS

Daža laba pilsoņa sirds ir mīksta kā vasks. Ieraudzījis mazu pūkainu kaķēnu, pilsonis atnesis to mājās, pabaros ar pieninu, iesies auklas galā avīžpāpīra vīkšķi un brīvākā brīdī mazliet parotājāsies. Jo zina, ka jānīl ne tikai kolēģi un personiskā sieva, bet arī dzīvā radība.

Diemžēl kaķēniem piemīt tieksme augt. Bet visi kaķēni, kas aug, neizbēdami pārvēršas par runčiem un kaķēnēm.

Un tad labsirdīgais pilsonis pēkšņi maina savu attieksmi pret dzīvo radību vispār un bijušo kaķēnu it īpaši, atver dzīvokļa durvis un ar atvieglojuma nopūtu palaiž briesmīgo zvēru savā valā. Jo, kā mēdz sacīt, — «Mūris savu darbu ir padarījis, mūris var iet». Taču savvaļā palaistais mūris, kas nejausi izrādīties sievietes dzimtas pārstāvis, pavasarī atnes piecus, bet rudens visus sešus kaķēnus.

Maz pamazām izveidojas situācija, kas atgādina nekontrolējamu kodolreakciju. Kaķēni izaug par kaķiem, tiem rodas kaķēni, kas savukārt kļūst par kaķiem un arī atnes kaķēnus... Nepaieš ilgš laiks, un kaķi jau sēž kāpņu telpā uz palodžēm, ņaud pagrabos un dažbrīd pat uzglūn mājāsaimniecēm, kad viņas nāk no aptiekas ar baldriāna tinktūru vai no veikala ar cīsiņiem celofānā...

Un, lūk, kādā nebalta dienā nama iedzīvotāji pazūd nezināmā virzienā. Daži nez kāpēc domā, ka viņi varētu būt pārcēlušies uz Saldū, bet tas šķiet diezgan apšaubāmi. Jo arī Saldū kaķu netrūkst. Bet Kirova ielā to noteikti ir pārlietu daudz.

Citās pilsētās ir mēnesnīcā kļūstoši pusauga ģitāristi un estrādes orķestri. Kirova ielas iedzīvotājiem ir 10. namā dzīvojošā Paulīna Ozola. Par viņu «Dadzis» jau rakstīja pērnā gada 21. numura feļetonā «Brīnumzāles», kļūdains minot, ka vienā mājā ar viņu mīt ne tikvien kaķi, bet arī kaimiņos, Kirova ielā 9, dzīvojošā pūšlotāja Zandberga. Šai sakarā diemžēl bija pārspīlēta arī Ozolas līdzdalība pūšlotānā. Taču kaķīšus Ozola mīl. Un kaķīši mīl Ozolu.

Teorētiski šāda mīlestība nebūtu nekas jauns. Diemžēl Ozola mīl ne tikai savu, atsevišķi ņemtu mūrīti, bet arī visus apkārtnes bezpajumtes kaķus un tos baro. Bet, kur baro, tur rodas. Un, kur rodas, tur var gan just, gan dzirdēt. Just specifisku, lai neteiktu vairāk, smaržu un dzirdēt nemuzikālus koncertus.

Šī iemesla dēļ iedzīvotāji nemīl savvaļas kaķus un cīnās ar Ozolu. Jo nesaprot, kā var mīlēt tik daudz kaķu uzreiz. Ozola savukārt nesaprot, kā to nesaprot kaimiņi, uzskata savu rīcību par nesodāmu un šo nosāju cenšas izskaidrot, maigi izsakoties, ar pārlietu populāriem vārdiem.

Šķiet, attiecīgām rajona iestādēm vajadzētu spert radikālus soļus domstarpību novēršanai. Jo vairāk tāpēc, ka attiecīgu iestāžu rīcībā ir rajona Izpildu komitejas saistošais lēmums par pasākumiem trakumsērgas apkarošanai. Un lēmumā melns uz balta minēts, ka ar bezpajumtes kaķiem jācīnās līdz pilnīgai uzvarai.

Diemžēl ne rajona sanitāri epidemioloģiskajā stacijā, ne administratīvajā komisijā ziņu par Paulīnas Ozolas ietekmēšanu nav. Dzīvokļa saimniecības nodaļā ir vienīgi akti, kuros konstatēti smaržojoši fakti...

Protams, gadās arī tā. Tomēr, ja tiem, kam tādas tiesības ir, šķiet neērti ietekmēt pilsoni Ozolu, varbūt vajadzētu sākt apkarot savvaļā kļūstošos kaķus? Jā... Bet kas ar to nodarbošies?

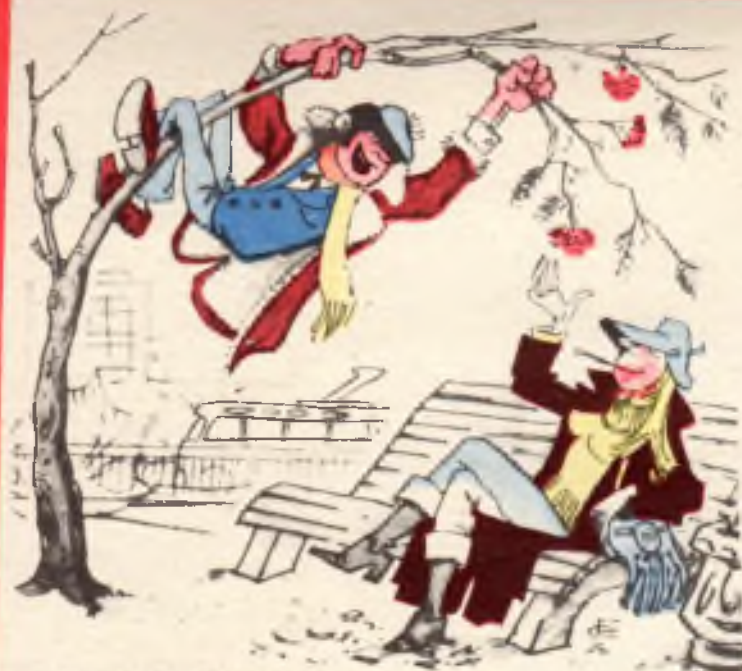
Mednieku biedrības biedri pilsētā šaut nedrīkst. Sanepidstacijas darbinieki nodarbojas galvenokārt ar žurku, blakšu un tarakānu iznīdēšanu. Iznāk, ka atliek vienīgi milicijas darbinieki. Bet vai cīņa ar kaķiem būtu īstais milicijas uzdevums?

Un tad visi atmet ar roku. Ja šādas attieksmes dēļ kaķu nav kļuvis vairāk nekā pilsētas iedzīvotāju, par to jāpateicas vienīgi laimīgai nejaušībai.

Tāpēc kaķu mamma var apsēdināt kaķu bērniņu uz laikraksta numura, kurā nodrukāts kaķiem šķietami tik bīstamais lēmums, un sacīt:

— Nenemiet galvā, bērniņi! Ne jums, ne tantēm ozolām nevienš neko neizdarīs.

— TU TIKAI PASKATIES, KAS PAR SKAISTUMU!

B. STARIKOVS
(«Krokodil», Maskava)

BTE
ПРОМЫСЛЕНАЯ

S. GERASIMOVS
(«Perec», Kijeva)

— ŠAKIET, LŌOZU, KURĀ EZERĀ VĒL IR ZIVIS!

M. EISLOVS
(«Vožik», Minska)

A. DELTUVĀ
(«Šluota», Vilņa)

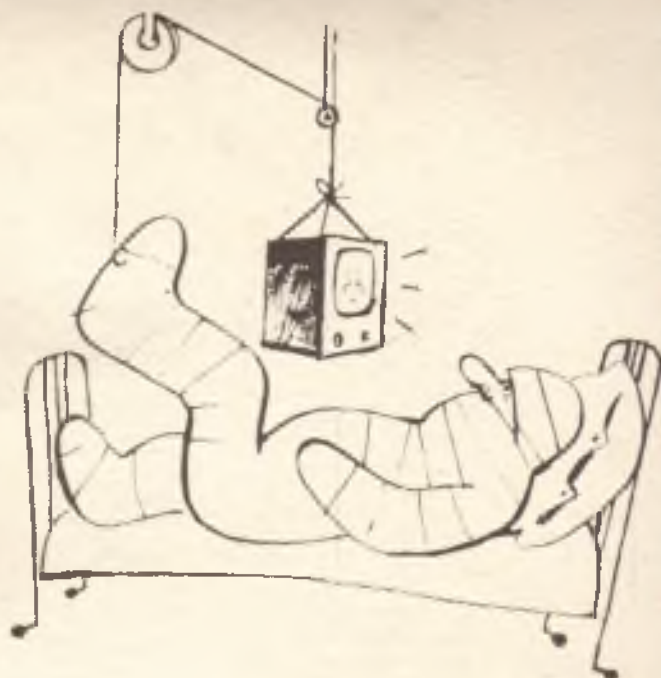

— TĀ TIK BIJA PĒRSANĀS!

E. VALTERS
(«Pikkari», Tallina)

M. ABASIDZE
(«Nlangi», Tbilisi)

I. ROBU
(«Kiperu», Kišineva)

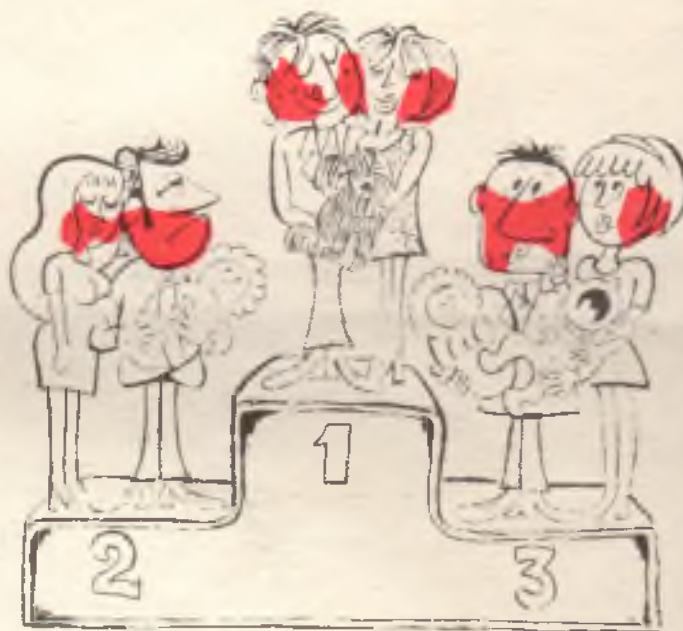

— ES VIENMĒR AIZEJU NO DARBA AGRĀK. TAD
AUTOBUSĀ VAR ĒRTI AIZBRAUKT MĀJĀS.

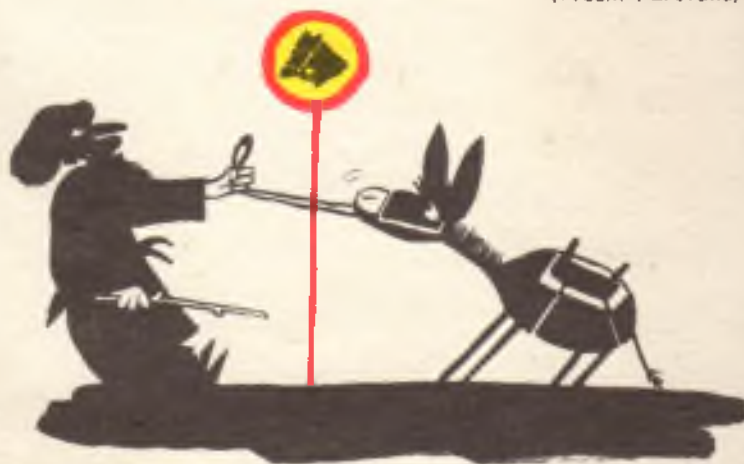
A. HAKIMOVS
(«Muštum», Taškenta)

M. ISMAJILOGLU
(«Kirpi», Baku)

V. ABROJANS
(«Vozni», Erevāna)

K. REDZEPOVS
(«Ara», Alma-Ata)

Gandarījums

Kad Vidvudu Inkuli pēc augstskolas norīkoja darbā uz kādu projektēšanas institūtu ar garu un grūti izrunājamu nosaukumu, par šīs iestādes funkcijām viņam bija ļoti aptuveni priekšstats. Toreiz jaunais speciālists sprieda apmēram tā: «Es nodarbošos ar būvju konstrukciju aprēķiniem un plānošanu, meklējot funkcionāli lietderīgākos un estētiski pievilcīgākos risinājumus.»

Patiesība izrādījās reizē vienkāršāka un sarežģītāka. Pirmā darba mēneša beigās noskaidrojās, ka Vidvuds izpildījis tikai pusi normas. Šai sakarā galvenais inženieris Buks puisim populāri apgaismoja organizācijas struktūru un no tās izrietošos sekmīga darba priekšnoteikumus:

— Biedri Inkuli, mūsu iestāde sastāv no administrācijas, plānu daļas, tehniskās daļas un projektētājiem. Katrai no šīm speciālistu kopām ir savi uzdevumi. Administrācija vada, plānu daļa koordinē, tehniskā daļa domā, projektētāji izgatavo produkciju. Jūs esat projektētājs, tātad jums jāzāro projekti, pēc iespējas vairāk projektu. Galvenais — neprātojiet, katra pārdomu stunda samazina produkciju par 0,5 standartlapām. Skaidrs?

— Skaidrs. — Vidvuds atbildēja, kaut īsti neapjēdza, kāpēc domātāju vienību dēvē par tehnisko daļu, nevis kaut kā labskanīgāk.

Trešā mēneša normu Inkulis pieveica. Ap to laiku viņš jau izjuta iestādes pulsu. Tas bija ritmisks. Administrācija (100 cilvēki) vadīja, plānu daļa (20 cilvēki) koordinēja, tehniskā daļa (20 cilvēki) domāja, projektētāji (200 cilvēki) rāžoja projektus. Institūts regulāri izpildīja plānu, administrācija, plānu daļa un tehniskā daļa saņēma prēmijas par plāna izpildi. Ja neskaita Vidvudu Inkuli, visi bija apmierināti. Vidvudam šķita, ka, daļai administratoru iesaistoties projektēšanā, darbs veiktos vēl labāk.

Viss aug un attīstās. Pēc gada institūtu paplašināja.

— Dzīve iet uz priekšu, — šo faktu apspriedē komentēja Buks, — mēs nedrīkstam atpalikt. Vairāk darbinieku — lielāks plāns, projektētājiem nāksies saraut.

Spēku samēri līdzsvarojās. Administrācija (120 cilvēki) vadīja, plānu daļa (40 cilvēki) koordinēja, tehniskā daļa (40 cilvēki) domāja, projektētāji (200 cilvēki) sarāva. Institūts jo-

projām pildīja plānu, administrācija, plānu daļa un tehniskā daļa saņēma prēmijas. Reiz materiālu stimulu 25 rubļu apmērā izcīnīja arī Vidvuds Inkulis, tomēr puisis vēl arvien nebija apmierināts. Viņš uzskatīja, ka laika

trūkuma dēļ savos projektos neizmanto pašus labākos risinājumus.

Pagāja vēl divi gadi. Tika sasaukta steidzīga apspriede, kurā uzstājās direktora vietnieks.

— Dzīve iet uz priekšu, institūtam atkal palielināts plāns. Turpmāko panākumu kila meklējama Darba Zinātniskajā Organizācijā. Par laimi, vēl brīvas pārdesmit štata vietas. Ar nākošo mēnesi tehniskajā daļā izveidosim progresīvo projektēšanas metožu pētniecības sektoru. Tam jāizdomā, kā projektētāji varētu saraut kņasāk.

Ar šo brīdi institūta mehānismā kaut kas sanīkojās. Ārēji viss it kā bija normāli. Administrācija (120 cilvēki) vadīja, plānu daļa (40 cilvēki) koordinēja, tehniskā daļa (60 cilvēki) domāja, projektētāji (200 cilvēki) sarāva kņasāk. Un tomēr prēmiju nesāņēja nevienš, jo pasūtītāji sūdzējās par projektu kvalitāti.

Projektētāju darba grāmatīņās ierakstīja gan vienkāršus, gan arī stingrus rājienu, taču stāvoklis neuzlabojās. Tika sasaukta ārkārtēja apspriede.

— Jāpaplašina plānu daļu, mēs nejaudājam sadalīt pasūtījumus starp izpildītājiem, — sa- traukti teica plānu daļas priekšnieks.

— Projektētāji spītējas, — sašutis teica tehniskās daļas priekšnieks. — Tie atsakās saprast, ka, pieaugot sarašanas ātrumam, automātiski jāpaaugstinās produkcijas kvalitātei. Jo ātrāk projektē, jo mazāk prāto. Jo mazāk prāto, jo mazāk kļūdās. Tas tak ir kā divreiz divi — četri!

Projektētāju pārstāvis debatēs nepiedalījās. Izmantodams atelpas brīdi, viņš bija aizsnau- dies.

Nobeigumā uzstājās pats direktors.

— Manuprāt, sevišķām bažām nav viet- as, — viņš optimistiski rezumēja. — Plānu mēs pildām, atlicis sīkums: izskaust pavirši- bas projektos. Ierosinu progresīvo projektē- šanas metožu pētniecības sektora ietvaros no- organizēt nekļūdīgas projektēšanas papēmieni- izstrādes grupu. Statu saraksts pilns, izman- tosim iekšējās rezerves. Tehniskā daļa saņems

papildinājumu no spējīgāko projektētāju vi- dus. Desmit inženierus piesviedīsim arī plānu daļai.

Administrācija, plānu daļa un tehniskā da- ļa tik dedzīgi aplaudēja, ka projektētāju pā- stāvis pamodās un apjucis plaušķināja līdzī.

Uzzinājās jaunākos lēmumus, Vidvuds In- kulis sāka sacerēt atlūguma tekstu. Bet jau pēc pāris dienām viņa uzskati radikāli mai- nījās. Pašam nemanot, viņš bija izaudzis par vienu no izveicīgākajiem projektētājiem, tā- pēc iekļuva divdesmit jauno tehniskās daļas domātāju sarakstā. Aizsteidzoties notikumiem priekšā, jāteic, ka šis administrācijas lēmums izrādījās tālredzīgs. Inkulis bija dzimis domā- tājs. Kas zina, varbūt nelaimes sakne neslēp- jas pārmērīgā domātāju kvantitatē, bet to nepietiekamā kvalitātē, viņam iesāvēs galvā.

Tehniskajā daļā valdīja intelektuāla atmo- sfēra. Darbinieki lasīja populārzinātniskus un literāri mākslinieciskus izdevumus, apmeklēja izstādes un izrādes un domāja. Vidvuds ne- zināja, par ko domāja pārējie. Viņš bija ap- zinīgs darbinieks, netaigāja kā citi «uz mi- nistriju» vai «uz slimnīcu pie vecmāmiņas». Viņš sēdēja pie rakstāmgalda un neatlaidīgi gudroja par nekļūdīgas projektēšanas papē- mieniem. Katrs iesākums grūts, arī Inkulim sākumā neveicās, bija pat tā kā neerti ne par ko saņemt prāvo domātāja algu.

— Neuztraucies, — iesācēju mierināja gru- pas vadītājs. — Domāšana ir radošs process, tā nav nekāda projektu stāncēšana. Ar laiku kaut ko izdomāsi, un tas varbūt simtkārt at- svērs tukšgaitas mēnešus. Galvenais — prāto nesteidzīgi. Mācies no vecākajiem kolēģiem. Rau, kur sež Āmurnieks. Septiņos gados ne- kā nav izdomājis, bet vai tāpēc viņš jūtas sliktāk par citiem? Galvu augšā!

Inkulis nomierinājās. Un drīz viņam kļuva skaidrs, ka, mierīgi domājot, tiešām var sa- sniegt vairāk. Reiz, sēžot pie sava spoži la- kotā galda un apcerīgi klausoties elektriskās rēķinmašīnas klusajā dūkoņā, Vidvuds juta, ka ir ko izsmadzenojis. Tikai mieru, viņš se- vi aprāja, kad sadzirda pats savus sirdspuk- stus. Vēlreiz no gala... Tātad agrāk ple kul- maņiem rosījis 200 brāķdaru, tagad tikai 170, par piecpadsmit procentiem mazāk. Loģiski, ka tāpat jāsamazinās arī brāķa procentam. Cik sūdzību pēdējā laikā ienāca? Tikai mie- ru!... No aizpagājušajā mēnesī nodotajiem 275 projektiem pārlabošanai atgriezušies 37. Vidvuds sasprindzis pieskārs rēķinmašīnas taustīpiem. Vienreizēji! Brāķa produkcija sa- stādījusi tikai 14,4 procentus. Cetprādsmit ko- mats četri ir mazāk par piecpadsmit! Tātad no brāķa var tikt valā kaut vai rīt! Princips bija rokā. Par tehniskajām detaļām padomās vēlāk.

Inkulis paņēma cepuri, nevērigi pateica: «Uz bibliotēku» un izgāja pastaigāties. Viņš uzskatīja, ka to ir pelnījis.

O. ZELLIS

? "Dadža" KONSULTĀCIJA!

JAUTĀJUMS. Kāda ir daudzu koknesiešu karstākā vēlē- šanās?

ATBILDE. Lai Stučkas rajona Dzīvokļu saimniecības pār- valdes darbinieki gādātu ugunsavādi ne tikai aukstu un remdenu ūdeni, bet arī karstu.

JAUTĀJUMS. Kāpēc no 32. autobusa galapunkta Juglā dažreiz ilgu laiku neatiet nevienš autobuss, bet pēc tam uzreiz divi?

ATBILDE. Laj spēlētu dambretī šoferu atpūtas istabā. kā tas, piemēram, notika 27. februārī, ar vienu cilvēku ir par maz — valdžinā divi.

STARP CITU

— Akmeņu vērtību nosaka to svārs, — bruģakmens centās ieskaid- rot dimantam.

Izklaidības kaļngals: viņam lepati- kās vasarnīca, bet mīlestībā atzinās tās īpašniecei.

Uz jautājumu, vai viņš zina Ezopa valodu, fabulists atbildēja: — Svešvalodas neprotu.

No modes izgājušām precēm ir viena pozitīva īpašība — tās nav deficīts.

Par pūķi runāja ar cīņu — «Sep- tiņas galvas», bet par pūķa laulāto draudzeni ar sajūsmu — «Septiņas frizūras!».

Ja no stāsta var izspiest aforismu, tas nemaz nav tik slikts.

C. MELAMEDS

Riņķī apkārt mehanizācijai

TUKŠI SOLI

Iepriekšējās sarunas notika abpusējas saprašanās garā.

— Kā jums jau labi sen zināms, mēs komplektējam kursantu grupu, kurus mācīsim par ekskavatoristiem — mašīnistiem. Tas ir jūsu interesēs. Paši zināt, cik mašīnu stāv dīkā, — tā meliorācijas organizāciju vadītājam atgādināja 5. LPTV darbinieki. — It īpaši lielas cerības liekam uz limbažniekiem. Kā nekā, skola atrodas jūsu rajonā...

— Zinām jau, ka liekat, — atskanēja Limbažu 17. PMK pārstāvju bēdīgās balsis. — Diemžēl asi izjūtam kadru trūkumu. Bet gan jau mēs kaut ko sameklēsim un nosūtīsim.

Abpusējās saprašanās gars ar to pašu arī izsīka. Paredzēto 15 kursantu vietā no Limbažu 17. PMK ieradās «kaut kas» dažu cilvēku sastāvā. Kursantiem domātos solus ieņēma arī viens Rīgas un divi Valkas PMK kursanti.

— Sāksim ar tiem pašiem, kas ieradusies, — skolas vadība nolēma.

— Bet, kā skan sērijas dziesmas vārdi, «...diena gan iesākas, diezin kā beigsies...». Pat lāgā neparaustījuši mašīnu kļoņus, limbažnieki sāka pazust cits pēc cita. Palika tikai četri, pārējie aizgāja kur kurais.

— Bēdīgi jau ir, — kārtējo reizi savu likteni apraudāja Limbažu 17. PMK kadru darbiniece. — Bet ko lai dara, ja cilvēki grib ne tikai labi nopelnīt, bet prasa arī normālus

dzīves apstākļus... Tāpēc uz kursiem diemžēl bijām spiesti sūtīt, ko sadabūjam un neviss ko gribējam.

SĪKUMS

Ja iznāk būt Valmieras pusē, pajautāji, kurā kolhozā ir visgudrākie vadītāji. Nezinātais kasis pakausi, bet vietējo apstākļu pazinējs nemaldīgi pateiks: «Kolhozā «Vaidava».

Un viņam būs daudz taisnības. Jo savā laikā no šīs saimniecības uz 5. LPTV, kas atrodas Ozolos, atbrauca mācīties un celt kvalifikāciju vairāki mehanizatori. Kursus viņi, kā pienākas, beidza. Bet, tā kā bija pats ziemas vidus, puiši izdomāja tā:

— Kāpēc gan lai mēs neiemācītos vadīt arī lieljaudas traktoros? Lūk, tepat skolā sākas trismēnešu kursi. Beigsim tos un pavasarī visi būsīm istajā zirgā!

Domāts — izdarīts. Puiši pieteicās kursos. Skolas vadība informēja saimniecību; tā un tā, jūsu kolhoznieki labu lietu sadomājuši. Iemācīsies vadīt «T-150», dzirdējām, ka jūsu kolhozs saņemšot trīs tādas mašīnas...

— Paši zinām, ko saņemsim un ko nesaņemsim, — dzestri atbildēja kolhoza valdes viri. — Komandējumus uz kursiem? Varbūt vēl arī putna pienu un medus burku? Lika drusku pagaidīt! Šie pabeigs kursus un tad būs tik gudri, ka nekā vairs nēsadzīs. Aizlaidīsies citur, un ķer tad šos!

Sava gudrība te, protams, ir un varbūt pat logika. Cita lieta un jautājums: vai varēs bez apmācītiem mehanizatoriem ražīgi izmantot lieljaudas traktoros, kad kolhozs tos saņems?

Taču neraizēsīties pārlieku. Ja jau «Vaidavas» valdes viri izgudrojuši, ka mehanizatorus uz kursiem labāk nesūtīt, tad palicis vairs tikai sākums, proti, tā izrikt traktoros, lai tie pa tirumu ripo bez vadītājiem...

PRAKSES RAIBUMI

Papira taupīšanas nolūkā audzēkņu atmiņas šeit pasniegtas saīsināti.

«Iebraucām Salacgrīvas padomju saimniecībā. Parādīja šasiju — lai remontējot, braucot un mācoties...»

«Ēdnīcas mājas otrais stāvs. Tur būšot jādzīvo. Durvis ir, logu rāmji ir, stiklus ielikšot. Prakses mēnesis pagāja. Durvis bija, logu rāmji bija, stiklus neielika. Tos likšot vēlāk. Ja šogad nepagūšot, izdarīšot to vismaz līdz nākamās praktikantu grupas atbraukšanai...»

«Cēsu autoremonta rūpnīca visādā ziņā ir uzņēmums kā uzņēmums. Vienīgi remonta atslēdzniekus — praktikantus te noriko tikai pie vienas operācijas. Brīnāties. Rūpnīcas vadītāji saka — plāns labāk pildoties, tas nekas, ka mēs, praktikanti, brīnīties. Tātad neesot pārgudri...»

Pēdējam daudzpunktam ir vismaz divējāda nozīme. Pirmkārt — doma palikusi nenobeigta. Otrkārt — arī sarunai par mehanizatoru kadru gatavošanu, šķiet, vēl par agri pielikt punktu.

M. OSITIS

— MOSU MĀJĀ ATKAL LIFTS NEDARBOJAS...

I. MELGAILIS

— DAKTER, NĀKU PIE JUMS PĒDĒJO REIZI!

J. BRINKIS

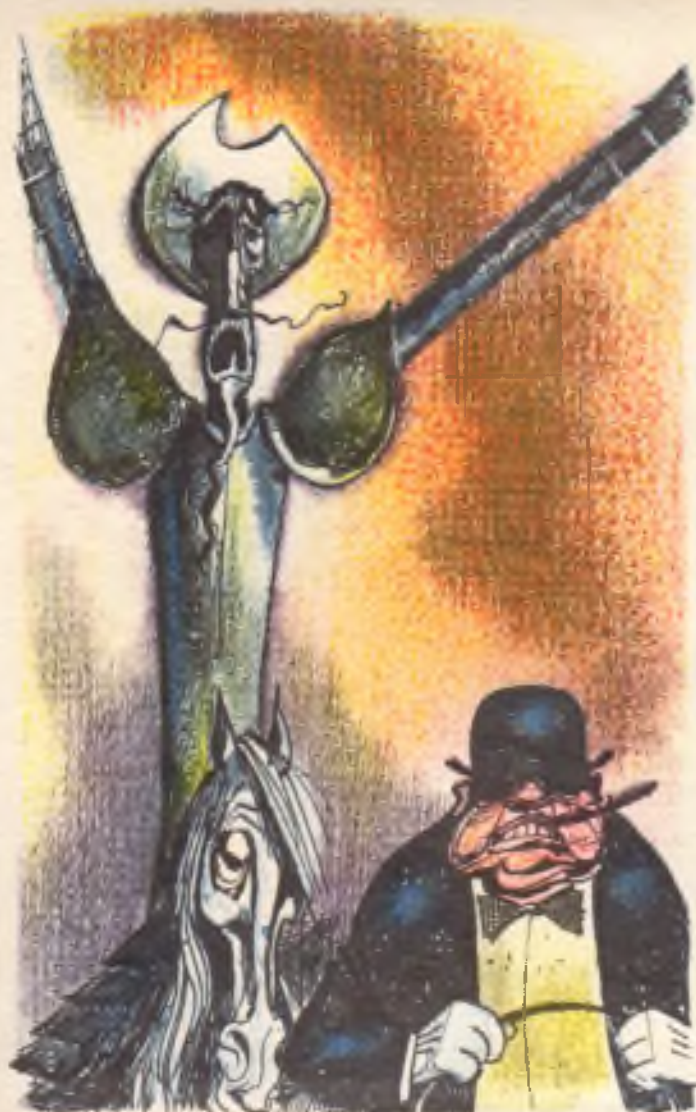

I. MELGAILIS

— PAR ĀTRUMU ES VIŅAM MAKSĀJU ATSEVIŠKI!

D. BREIKSS

DONS KIHOTS.

G. VINĒDZIS

INSPEKTORS BRAUNS.

[Pēc B. Brehta motīviem.]

G. VINĒDZIS

MAZĀ, SIRMĀ KUMELIŅĀ ...

G. VINĒDZIS

DIENAS SENSĀCIJA

Daudzi domā, ka miljonāri «brīvajā pasaulē» ir laimīgi cilvēki, kas tikai spēlē golfu vai ari, platos, pītos krēslus sēdēdami, domā, kā iztērēt naudu.

Patiesība ir tāda, ka miljonāri, kas būtībā ir nabaga miljonāri, nepārtraukti gudro, kādas kombinācijas jāliek lietā, lai varētu savilkt galus kopā un kļūt par miljardieri. Un, ja viņiem paveicas un viņi tiešām kļūst par miljardieri, tad miers dienā un miegs naktī viņus pamet un viņi lauza galvas, kas būtu jādara, lai neizputētu, lai nekļūtu atkal par nožēlojamiem miljonāriem.

Miljonārus ļoti sarūgtināja arī tas, ka viņiem līdz šim bija jālasa tie paši žurnāli un laikraksti, ko var dabūt jebkurš parasts nodokļu maksātājs. Tieši tāpēc nabaga izmociņo miljonāru vidū izraisīja sajūsmu jaunais žurnāls «Milliard».

Kā ziņoja vietējā prese nodaļā «Dienas sensācija», Parīzes miljonārs Klods Tibo šogad sācis izdot jaunu luksa izdevumu «Milliard», kas domāts tikai ļoti bagātiem ļaudīm, kuri var oficiāli pierādīt, ka viņu ienākumi pārsniedz miljonu dolāru.

Tagad nabaga nelaimīgajiem miljonāriem ir pašiem savs izdevums. Katra lappuse, katra nodaļa žurnāla pirmajā numurā atklāj miljonāru kārajam acīm jaunas, interesantas lietas. Havaju salu ainavas, krāšņi krāsaini Polinēzijas klušo lagūnu skati gādā ne tikai estētisku baudu biznesmeņiem (ar 1 000 000 dolāru ienākumu gadā), bet arī liek viņiem uz laiku aizmirst biržas mahinācijas un briesmīgos vārdus «inflācija», «bezdarbs», «streiks». Atjaunojīs

šādā veidā garīgo līdzsvaru, miljonārs metas biržas mutujos ar jauniem spēkiem.

Luksa izdevums, kas ir ista poligrāfijas tehnikas šedevrs jau ar pirmo numuru dzīli, dzīli ielūkojas miljonāru dzīvē un ikdienā. Redakcija publicē piecdesmit bagātu ģimeņu aptauju, kurā aptaujātie ar bargām un nervozām biznesmeņu sejmām pastāsta, ka vislielākās raizes viņiem sagādā viņu pašu veselības stāvoklis. Otrajā vietā ir rūpes par pašu personisko drošību, kas nemīgi pasliktinot viņu asins ainu...

Šādā veidā žurnāls ļoti veiksmīgi parāda vidēja miljonāra dzīvi Rietumos.

Izdevuma lappusēs publicēts daudz reportāžu no miljonāru dzīves: haizivju ķeršana, medības Āfrikā utt. Ir nodaļa salona dzīves jaunumiem. Nodaļā «Augstākās sabiedrības tikumi» precīzi un lietišķi ir pastāstīts par kādu mīlestību, kas beidzas optimistiski — paputējušā miljonāra dēls apprec veiksmīga miljardiera meitu.

Tā kā reklāmas un sludinājumi vienmēr ir patikuši biznesmeņiem, žurnāls atvēlējis ievērojamu vietu arī tiem. Lasītājiem piedāvā vieglās automašīnas — «Rolls-Roice» un dārgākas. Sludinājumos var izlasīt, ka pazaudēti čeki par 100 000 dolāriem un tamīdzīgas lietas.

Jaunais luksa izdevums miljonāriem dod brīnišķīgu iespēju savstarpēji iepazīties un sadraudzēties, lai varētu pulcēties kopīgos pasākumos.

Atliek piebilst, ka žurnāla «Milliard» gada abonements maksā 30 000 dolāru. Tas nodrošina tā izplatīšanu un lasīšanu tikai miljonāru aprindās.

NESMALKJŪTĪBA

Satikām uz ielas Roščīevskus. Tieši pie galantēri veikala! Iznāca pārmit dažus vārdus.

— Ieskiešu pēc lentītem. Roščīevskim vajag apalbiksēm, — Roščīevska teica.

— Pagaidīsim, — Bezpalčiks sacīja. — Laicīnš skaists.

Roščīevska iegāja veikalā, Roščīevskim sejā parādījās ledaina izteiksme.

— Lūdzu, bez netaktiskiem aizrādījumiem, — viņa teica.

— Neņem launā, — Bezpalčiks samierinoši sacīja. — Visi valkā apakšbiksēs. Izmantot lentītes, iespējams, ir ļoti ērti.

Roščīevskis piesarka.

— Neizliecies par stulbeni, — viņš teica. — Aizdijums par laiku bija riebīgs.

— Es pateicu tikai, ka laiks ir skaists, — Bezpalčiks sacīja. — Vai tu to domā?

— Jā, — Roščīevskis teica. — Neciešu cūcīgus mīļienus. Pieminēt kaut ko skaistu Roščīevskas klātbūtnē ir vislielākā rupjība. Turklāt vēl uz ielas.

— Kas gan ir kopīgs skaistam laikam ar Roščīevsku? — dzejnieks Košons pānteresējās.

— Beidz vienreiz, — Roščīevskis teica. — Roščīevska nav skaista, tas ir fakts, bet par to ironizēt neglīti.

— Man nekad nebija ienācis prātā, ka Roščīevskis ir neglīts, — Bezpalčiks sacīja.

— Viņai ir galva kā pods, — Roščīevskis aizsvīdā. — Vajag tikai uz viņu uzvest skatienu. Stulba, trusēja. Tas taču kriet acis!

— Pārspilējums, — baronese Soloveičika piezīmēja. — Priekšsēdētājs Ščavņica pērn aizrāvās ar viņu. Dro vien ar viņu ir patikami tikties.

— Mulķības, — Roščīevskis strupī teica. — Varbūt vienīgi dzērumā. Pretīga bāba no visiem viedokļiem.

— Vai tu neuztver visu mazliet sliktīgi? — baronese Soloveičika pajautāja.

— Nē, — Roščīevskis teica. — Man uz Roščīevsku ir grūti pat skatīties, bet es nēlašu viņu apvainot, si biedriskā vietā.

Pieklājīgi atsveicinājāmies.

Galū galā, diezgan dūmjā gadījums. Roščīevskis viņlabāk zina, kas un kā tur ir.

Šis un tas par šo un to

Laulāts pāris ielet ceļojumu birojā.

— Mēs gribētu doties kādā braucienā ar kuģi, — sieva saka.

— Bet tikai dažādās kajītēs, — vīrs piebilst.

— Un vēl labāk dažādos kuģos, — sieva papildina.

Pie vieniem paradīzes vārtiem karājas uzraksts «Vīrlem, kuri visu mūžu atradušies zem sievas tupeles». Pie šiem vārtiem sastājusies milzīga rinda.

Pie otriem vārtiem uzraksts «Vīrlem, kuri nekad nav atradušies zem sievas tupeles». Te stāvēja tikai viens vīrietis. Apstulbis Pēteris pīlet pie viņa un jautā:

— Kāpēc tu te stāvi!

— Nezinu, — vīrietis pazemīgi atbild. — Sieva tā ilka.

Vīrs aptur mašīnu brīnumskaitlī kafejnīcā apvidū. Sieva izkāpj ārā.

— Kas par skatu! Es gluži vienkārši kļūstu mēmal!

— Lieliskil! Tādā gadījumā mēs

Kas šaanā viss nenotiek pasaulē

Būdams ļoti vecs, ASV miljarieris Volts Berness jūta, ka viņa pienākums ir pirms nāves apmeklēt savu senču dzimteni — labo, veco Angliju.

Viņu tur uzņēma ļoti sirsnīgi, aizveda uz «Hamleta» izrādi kādā no lielākajiem teātriem. Misters Berness tikai retumis aplaudēja akteŗu spēli, uzvedās ļoti atturīgi un neizteica nevienu piezīmi par akteŗu sniegumu. Tikai atgriezies mājās, viņš laikraksta «Wall Street Journal» reporterim izteica savus uzskatus par šo izrādi:

— Tā nebija slikta, taču vēlreiz pierādīja, ka briti atpaliek no mūsu kultūras dzīves līmeņa. Es šo lugu jau redzēju Ņujorkā, un tas notika vismaz pirms piecpadsmit gadiem.

Kā ziņo ASV periodiskais izdevums «Ohio Star», fakti pierāda, ka pat ļoti organizēts gangsteru uzbrukums var būt bez panākumiem. Reportiera ziņojumā ir teikts: «Hjū Deilands laimīgā kārtā dienu pirms uzbrukuma visu savu naudu bija nogādājis bankā, tāpēc viņš, izņemot savu dzīvību, neko nezaudēja.»

Lai šimpanzes bērnu pamudinātu labāk ēst, Sidnejas (Austrālijā) zooparka pērtiķu kopēja mēdza apsēsties dzīvniecīgam blakus un leturāt viņa klātbūtnē maģiti. Pēc mēneša kopējas svars pieauga par 6 kg, bet mazā šimpanze palika tikpat kaulaina kā agrāk.

Pie kāda saules pulksteņa Kelnē (VFR) novietots plakāts ar šādu tekstu: «Kad saule pazūd aiz mākoņiem vai apvēršas, pulksteņš nedarbojas.»

Pazīstams Ulmas (VFR) priekšnama īpašnieks Kurts Kolss nodeva Kristīgi demokrātiskajai savienībai naudas velti 5000 marku apmērā. KDS ar pateicību to pieņēma.

Hamburgas (VFR) nedēļas laikraksts «Die Zeit» šādiem vārdiem raksturoja jauno bundesvēra ģenerālinspektoru Vustu: «Viņš lietišķi vecajam Fricim (t. i., Prūsijas karalim Frīdriham II. — Red.) ir stūrgalvīgs kā āzis, turklāt godkārtīgs, centīgs, sevi noslēdzies, netaurēdams un neatbaidīgs savu mērķu sasniegšanā.»

Dānis Frederiks Ōlsens pieprasīja atskaņīt no viņa lenākumiem to naudas summu, ko viņš izlietojis, lai pirkto dāvanas līgavai. Tādējādi viņš gribēja panākt lenākumu nodokļa samazināšanu. «Ar šo dāvanu palīdzību es reklamēju sevi,» viņš rakstīja ziņojumā finansu nodaļai. «Tātad tie ir reklāmas izdevumi.»

Pārbaudot mistera Garlanda pašnosaukumus un salīdzinot ar ziņām, ko viņš bija iesniedzis finansu nodaļai, revīzija atklāja dažu lenākumu slēpšanu. Drīz pēc tam misteram Garlandam bija jāatsakās no savas siltās vietiņas. Viņš bija Cīkagas nodokļu piedziņu šefs.

Kādā Parīzes kinoteātrī, kur demonstrē šausmu filmas, pēdējā partera rindā ir izvietoti zārki. Ložas ir ar asinīm notraipītas, bet zem soliem mētājas gaivaskausi. Kinoteātra īpašnieks ar šādiem panākumiem ir strauji kāpinājis savus lenākumus.

VFR kara rūpniecības neveiksmīgo mēģinājumu uzliet jaunkonstruēto tanku «Leopards II» amerikāņu armijai laikraksts «Die Welt» komentēja šādiem vārdiem: «Tanks «Leopards II» nespēja iekarot Pentagonu.»

Vienā no Minesotas štata (ASV) avīzēm bija ievietots šāds sludinājums: «Meklējam vīrieti, kas prot apieties ar dinamītu. Katrā ziņā viņam vienmēr jābūt gatavam doties ekskursijā neparedzētā virzienā.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

2. numurā «Dadzis» žēlojās, ka republikas profesionāli tehniskās skolas negatavo ortopēdisko apavu meistarus.

Valsts profesionāli tehniskās izglītības komitejas priekšsēdētājs b. Brodelis atbild, ka neviena republikas iestāde nav griezusies komitejā ar priekšlikumu šādu speciālistus apmācīt. Taču redakcijai ir vēl viens dokuments, ko parakstījis sociālās nodrošināšanas ministra vietnieks b. Dakša. Tajā starp citu minēts sekojošais: «Republikā, neskatoties uz vairākkārtējiem ministrijas pieprasījumiem, profesionāli tehniskās skolas negatavo kurpniekus — ortopēdus.»

Cerēsim, ka leinteresētās organizācijas drīz tomēr sapratīsies un invālidēm sūdzības par trūkumiem ortopēdu darbā vairs nebūs jāraksta.

Šā gada 1. numurā «Dadzis» nepatika elektrības izšķiešana Mālpils sovhoztehnikumā un kolhozā «Ezerclēms».

Rīgas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Aizpurvs atbild, ka minēto saimniecību vadībai un speciālistiem uzdots rakstā minētos trūkumus novērst.

Tajā pašā numurā «Dadzis» bēdējās par bedrains Rēzeknes—Tiskādu ceļu.

Vaists Specializētā ceļu un tiltu būvniecības tresta pārvaldnieks b. Svīkis paskaidro, ka Rēzeknes rajonā vēl esot 29,6% grunts ceļu, tāpēc ik gadus veicot šo ceļu remontu, pakāpeniski izbūvējot cieto segumu, lai transporta kustība noritētu bez traucējumiem arī šķīdonī. Rēzeknes—Tiskādu ceļa remontu paredzēts uzsākt 1977. gada beigās.

2. numurā «Dadzis» rakstīja par sīvēnu brīnumainu augšāmcelšanos padomju saimniecībā «Auce».

Dobeles rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Zaščerinskis dara zināmu, ka materiāli par padomju saimniecībā «Auce» dzīvēm pārdotiem sīvēniem, kuri pēc dokumentiem skatījās nokauti, izskatīti Lauksaimniecības pārvaldē. Saimniecības direktoram uzdots no-

Dienvietkorejas diktators Paks Čžons Hi ar kukulu palīdzību ieguvis amerikāņu kongresmeņu grupas labvēlību.

— PUSDIENAS GATAVASI

— Par vālu, Silvio. Es precos ar laulības liecinieku!

«Europeo», Milāna

«Karuzela», Lodza

— Es ceru, Hiksone, ka jūs leradāties ne tāpēc, lai tik jaukā rītā prasītu banālu algas palielinājumu...

«Sun», Londona

«Eulenspleqel», Berlīne

— Pat izdarot nolaidi uz enerģētiskās krīzes rākina, man liekas, ka ar šo jūras ceļojumu esam pamatīgi apšmaukti...

«Sun», Londona

— Ja skaitļotāju streiks vēl turpināsies, nonāksim atpakaļ akmens laikmetā.

«Pourquoi Pas?», Brisele

— Tu viņus pazīsti!

«Szpliki», Varšava

V 22.11

Starptautiskā saspīlējuma mazināšanās pretinieki Rietumos
sacēlušī negantu pretpadomju ķēdā ap t. s. «cilvēka tiesību
problēmu».

